

[Funck Jensen.]

sig. Det foreliggende forslag til lov om udskrivning af indkomst- og formueskat til staten for det kommende finansår er et typisk udtryk herfor. De skattenedsættelser, regeringen påbegyndte sidste år, er hørt op, bl. a. som følge af kronens devaluering. Besparelser f. eks. ved ophævelse af tilskudslovgivningen og indskrænkning af statens virksomhedsområde iøvrigt tænker regeringen ikke på — den højtærede finansminister sagde i alt fald ikke noget om det i sin tale —, og derfor hører en videreførelse af de sidste år så fornuftigt påbegyndte skattenedsættelser nu op. Vi beklager fra retsforbundets side dette. Vi mener, at der havde været gode muligheder for nedbringelse af skatterne og hele statens budget med mindst 250—300 mill. kr. i det kommende finansår, hvis der var vilje dertil.

Men en sådan vilje til at følge retsforbundet kan vel ikke ventes — endnu. På eet punkt håber jeg dog, fornuften straks kan sejre, og det er i forbindelse med den foreslåede forhøjelse af det vederlag, der tilkommer kommunerne for opkrævning af statsskatten. Lad os spare dette vederlag helt i alle tilfælde, hvor skattebetalingen ikke dækker omkostningerne ved opkrævningen! Lad os gøre alle de titusinder af små skatteydere skattefri, hvis skat ikke engang dækker inkassoomkostningerne! Det må da være en foranstaltning, hvis fornuft er så indlysende, at alle må kunne tiltræde den.

At retsforbundet ikke kan medvirke til en skattelovgivning, der blot holder tingene gående efter gammelkendt recept, ligger ganske klart for dagen. Vi vil et sporskifte i dansk politik. Vi tror på og stiler imod et samfund, hvor det enkelte menneske, bortset fra invalider og abnorme, kan klare sine egne sager, kan leve livet på eget ansvar. Vi stiler imod et samfund uden skatter på arbejde og opsparing og uden understøttelser.

Vi mener, at forudsætningen for et sådant samfund er, at det enkelte menneskes private ejendomsret til de værdier, den enkelte skaber ved sin ånds og sine hænder arbejde, bør være ukrænkelig, medens vi samtidig mener, at samfundets — d. v. s. fællesskabets — ejendomsret til de værdier, som ikke skyldes det enkelte menneskes arbejde, men naturen, befolkningstilvæksten og samfundsudviklingen i det hele taget, bør tilfalde fællesskabet, d. v. s. stat og kommuner, som grundskyld.

Vi mener endvidere, at forudsætningen for — som lige nævnt —, at enhver får sit,

den enkelte sit og samfundet sit, er, at staten som sin fornemste opgave foruden grundskyldens inddragning i de offentlige kasser forhindrer alle former for monopoldannelse.

Kun ved opfyldelse af disse forudsætninger mener vi, at en virkelig retsstat kan skabes, og det er en sådan retsstat, der er vort mål. Vi tror, at grundskylden i en virkelig retsstat rigeligt kan dække statens og kommunernes naturlige udgifter. Men vi lever ikke i dag i en retsstat efter vore begreber — og det erkender vi. Vi lever tværtimod, eller har i alt fald indtil nu levet, under en tilstand af stigende monopolisering indenfor praktisk talt alle erhverv — for en stor del en monopolisering, skabt af staten selv — med den følge, at produktionen ikke er gået op og varepriserne ikke er gået ned, sådan som vore dages teknik betinger, og med den yderligere følge, at staten har påtaget sig ikke alene understøttelser og hjælp til dem, monopolismen er ved at tage livet af, men desuden en række indgreb og reguleringer, der virker hemmende på menneskenes naturlige frihed og på den almene rigdomsfrembringelse.

Retsforbundet erkender, at det er vanskeligt at bringe denne tilstand til ophør med eet slag. Vi erkender naturligvis, at staten ikke pludselig og på een gang kan kaste de opgaver fra sig, som den har påtaget sig. Men vi ønsker en afvikling af hele den foreliggende tilstand påbegyndt. Vort skattemæssige og økonomiske program for en sådan afvikling er i store træk, som jeg nu kort skal klarlægge det, idet jeg dog bemærker, at rækkefølgen må afhænge af de efterhånden foreliggende politiske muligheder.

For det første: Vi ønsker gennemført den fulde grundskylds betaling til de offentlige kasser og beløbet anvendt til afløsning af skatter på arbejde, forbrug og opsparing. Vi mener det nytteløst i øjeblikket at strides om, hvor meget grundskylden kan beløbe sig til, om det til at begynde med kun bliver 300, 400, 500 eller 600 mill. kr. årlig, eller det bliver mere; det vigtigste for os er, at fællesskabet får den fulde grundskyld, jo før jo hellere, og at den som sagt anvendes til nedsættelse af skatter til et tilsvarende beløb.

For det andet: Vi ønsker desuden som led i den mellemfolkelige handels liberalisering og dermed købeevnens forbedring i vort eget land ophævelse af alle love, der skaber varefordyrelse for befolkningen, herunder både vareforsyningsloven med dens kvantitative importrestriktioner og toldlovgivningen. Disse love er som bekendt stærkt monopoldannende.